

"Bèsties", de Marta Carol Xandri

Relat guanyador del concurs [Imagina un amor](#) en la categoria d'adults de l'edició 2024.

Colgava les mans sota el fenàs i m'agradava imaginar-me com en aquell mateix tros de terra, *una altra bèstia* s'hi havia aturat, seguint el rastre de la ferum que deixava anar *una altra bèstia* que hi havia entaforat el morro i s'hi havia refregat sencera a la femta humida *d'una altra bèstia* que bramava inquieta des de les profunditats del seu sexe buscant el cos d'*una altra bèstia* que havia passat de llarg buscant l'herba tendra que s'hi amagava just unes passes més enllà.

Al cap i a la fi, hi érem totes, allà; *jo, porc fe, teixó, cabirols* i tota la resta de bèsties que us vulgueu imaginar i que, com nosaltres, s'hi havien aturat. I m'agradava imaginar-nos a totes en aquest mateix tros, si no fos perquè el temps havia decidit que totes, alhora, no hi cabíem. Coi de temps, que ningú li havia dit *vine* però ja hi era, sempre hi és, abans que algú li digui *torna! que m'estic tornant ben boit*. Coi de covards esporuguits per agafar-se ben fort a tot allò que no els faci viure.

Però tot i el temps, tot i els covards, i tot i els *boits*, estava ben feta a la idea que igual que jo sentia la seva presència, elles de ben segur que devien sentir la meva. I ens fèiem companyia, i encara que no ens trobéssim, les nostres passes, la nostra ferum, i el nostre respirar, ens avisava de les males veus que entraven a cercar-nos en aquell bosc i que feien perillar que poguéssim seguir amb vida.

Feia temps que deien que m'havia quedat sola en aquest racó místic de món. Que les punxes, la basarda i els mals esperits se m'acabarien enfilant cos amunt com heura de peus a ulls fent arrels a cada tros de pell fins que ja no fos capaç de moure'm. Fins que el meu cos deixés de ser meu, i passar a esdevenir alguna cosa que desconec però imagino. Fins que ja no pogués guaitar niu ni espigar bèsties ni enfilat cingles ni entaforar els dits sota la terra molla. I aquest pensament que corria com verí dins un cos, a les males veus les feia retorçar senceres i dormir cofoies veient-se lluny de tant pecat. Però de seguida que havien travessat aquell primer roure i ja es començava a entreveure aquella terra remoguda per la quasi bèstia, tot el cos decidit se'l sentien estrany, les guanyava

alguna cosa que de ben segur no sabrien dir. I s'hi veien més a prop, i passaven ràpid per no encomanar-se a aquella energia fera que en deien dimoni perquè no li sabien posar un altre nom. I no gosaven aturar-se, ni un segon de no res, per por de no saber-ne fugir mai més.

I aquesta idea que tant les feia esgarrifar, us ben juro que a estones em sonava deliciosa. Poder ser tros de carn arrelada a una mateixa terra, poder ser cau d'altres bèsties que busquen aixopluc, poder enfilar amunt amb l'aigua que cau del cel, fer-me sàvia amb les llunes, amb cada sequera, delir-me amb cada bonança. I deixar de ser dona per convertir-me en alguna cosa que encara no té nom. Aquelles males veus no sabien com llavors anhelava tot allò que les regirava per dins, que quan una es descobreix bèstia, ja res l'espanta.

I és que una bèstia pot imaginar?, us preguntareu. Us en faríeu creus de les coses que mai haguéssiu dit que una bèstia podia. Coses boniques, coses que ens allunyen de la terra i ens apropen a l'altra terra, d'altres feres. Terra de voltors, lluna i mussols, terra que no s'agafa ni es cultiva, terra que guarda somnis i desconeix fronteres, parets i socs. Terra que ens trobem quan alcem els ulls perquè necessitem entendre, terra que ens trobem quan alcem els ulls perquè necessitem recordar. I, sí, de la mateixa manera que una bèstia pot imaginar, també pot recordar. I jo tinc la sort que encara guardo aquesta virtut de la vida d'antes.

I sovint, quan els ulls se m'alcen, i recordo, m'apareix la vella. I penso en si ella també m'hagués vist com la bèstia que soc, i m'hauria posat trampes com feia amb les altres bèsties per no gosar apropar-me al seu tros de terra. I si ben entrada la nit hauria obert la porta i li hauria manat al panxo: *pica-la, mata-la, enmataremunnna* i si hauria reconegut els meus crits desballestats de tant patir, de tanta carn esparracada per aquell gos que tanta companyia m'havia fet i que tant n'estava de mi, abans d'esdevenir això que no gosen reconèixer i que ells també duen a dins. Si m'hauria reconegut el tacte quan m'hagués penjat a l'arbre del peu de l'escala, si el ganivet li hauria tremolat més del normal quan me l'hagués clavat al coll, si hauria vist que aquell tros de pell que pitjava per fer que la sang ragés de pressa, era el mateix que acotxava cada nit, i si s'hauria adonat que la sang que vessava d'aquell coll i que aquell gos llepava sense aturador, era la mateixa que havia curat després

de tantes caigudes. Si ni tan sols hauria tingut una esgarripança quan m'hagués posat a espernegar, o quan m'hagués arrencat els ulls. O si, finalment, quan m'hagués buidat estómac, intestins i ronyons, hauria reconegut l'aliment que m'havia dut a la boca, que ella mateixa m'havia fet créixer fins a fer-me valenta com un roure. I si no hauria vist, un cop amb el cor a les mans, que desapareixia un batec en aquell tros de bosc.

I que les bèsties surten de sota les roques com escurçons i que no te'n pots fiar que mires una estona massa i ja la tens posada dins, ben teva, que la forma mai la pots arribar a saber, mai s'endevina. I ben recordo que amb la vella els gastàvem bromes i els posàvem rocs al camí perquè haguessin de baixar del cotxe i trepitjar la terra infame, endimoniada, i de lluny *auuuu aaaaauuu auuuu* i els veies la cara de terror, de terror per allò que t'han dit sempre que no gosis mirar als ulls. I rèiem, quins farts de riure ens fèiem. Ens ensenyàvem les dents brutes de terra i el forat de la gola *roia* com el fang. I jo dubtava, i tant si dubtava, de si algun dia també me la trobaria bosc endins i no la sabia reconèixer però en el fons sabia.

I quan es va morir em va deixar el dubte dins el cos, que el record és *traïcioner*, com diria ella, i jo només la recordava feréstega, i oblidava els moments en què la veia espantada per les bèsties que no gosava mirar de cara. I la por sí que és *traïcionera*, pensava jo, però no gosava dir-li-ho en veu alta perquè no gosava creure'm més sàvia que ella.

I tant de bo que totes aquestes males veus de què us parlo, duguessin el nom escrit al front, tinguessin un sol cos que les guardés i les fes córrer, que poguéssim guaitar-les a mesura que s'apropen, que us sabés dir qui són. Però són arreu, ofeguen l'aire, i venen d'un lloc tan avall, tan endins, tan al fons, que ni l'arrel més profunda d'aquell roure fet de tantes pluges, podria entendre.

Però el més jocós de tot, és que un cop aquí t'afigures que el que contenen les males veus mai acaba de ser del tot. Que el fet de recordar i imaginar, encara el guardem ben intacte, i és això el que fa desconfiar l'heura d'arrelar fins al fons del nostre cos, amorf, però cos. Que podem seguir guaitant nius, espiant bèsties, enfilant cingles, i entaforant els dits sota la terra molla i sota el fenàs, que això

no hi haurà esperit que ens ho arranqui. I que també som cau, ens fem grosses amb la pluja i més valentes amb cada lluna tendra que passa.